

længere hen, uden at vi gribe til, for der kan ske saa store Ulykker; at en Erstatning maaske ikke en Gang er økonomisk overkommelig. Saaledes siger man nu baade fra Regeringens og fra ærede Medlemmers Side. Jeg har altsaa haft mere Ret eller faaet hurtigere Ret, end jeg selv havde troet, thi jeg maa tilstaa, jeg mente, at der kunde være gaaet flere Aar, inden disse Kalamiteter indtraadte, men at Muligheden var der, fremstillede jeg, den Gang Sagen var for, saa godt, som det er mig givet, og da vilde man ikke tro mig. Havde man den Gang lyttet til min og andres Røster, der talte i samme Tonart, havde vi været bedre stillede i Dag, end vi ere. Jeg kan ikke noksom pointere, at det kan ikke nytte at undersøge en saadan Egn og saadanne Forhold ved Skærsommertid. Jeg vilde ønske, at Finansudvalget kunde komme derover, naar det var Brandstorm. En Mand oppe paa Skagen sagde en Gang til mig, at han syntes, at det var saa skammeligt, at Lars Kruse var gaaet væk, for det var saadan et dejligt Vejr, den Dag Ulykken skete. Saa sagde jeg: Hvad mener De med det? „Jeg mener“, sagde han, „at han fortjente at gaa væk i en Brandstorm“. Det Udtryk kunde jeg godt lide ham for. Jeg siger, at jeg vilde ønske, Finansudvalget kunde komme over til Hvide Sande en Dag og se Havet i ubændig Vælde hæve sig i Taarne og Tinder, skumklædte som den hvideste nyfaldne Sne, for i næste Sekund at hvælve sig ud i Buelinier, som ingen Malers Pensel har formaaet at efterligne, og begrave sig i Bølgedale for atter efter et Sekunds Forløb at hæve sig andre Steder. Har De staaet og set paa det et Kvarterstid, vil De forstaa, at De har set Vesterhavet, og saa vil De have mødt noget, som De intet andet Steds har mødt, af Kraft og Skønhed — selv om det maa siges at være en grufuld Skønhed —, og Deres egen lille Person vil være bleven trængt uendelig langt tilbage, og det har den godt af en Gang imellem. Og saa var Hvide Sande aldrig bleven gennemgravet.

Nu have altsaa Oversvømmelserne aabnet Øjnene selv paa de mest skeptiske. Men nu vil man fortsætte Forsøgene, siger man, og derfor vil man, som der staa i Lovforslaget, prøve at sikre det nuværende Udløb ved Hvide Sande. Jeg synes, det den Gang, Gennemgravningen blev besluttet, blev fremhævet saa stærkt, som det kunde gøres, ogsaa fra den Side, som er imod mig, at dette var et Forsøg, og dersom det viste sig at falde uheldigt

ud, kunde man altid lukke Gabet. Nu staa man overfor dette Spørgsmaal, men nu lader det alligevel til, at man ikke fra den Side vil gaa til en Lukning. Man skulde dog helst staa ved sit Ord, som man har givet baade herinde og hjemme paa Egnen, naar det endelig skal være — hvad jeg dog ikke skal komme ind paa, hvis det ikke bliver nødvendigt. Nu skulde man staa ved de Ord, at man sagtens kunde lukke Løbet igen. De Herrer kunne være overbeviste om, at for hvert Aar, der gaar, bliver det vanskeligere at lukke det. Ja, siger man saa, men nu kan din Modstand ikke nytte længere. Du har hidtil beraabt dig paa din personlige Erfaring, og ved Siden deraf har du altid beraabt dig saa stærkt paa, at du havde Sagkundskaben paa din Side. Det har du ikke mere, for den sidste Kommission er uenig med dig. Mon det skulde være saa galt? Lad os se lidt paa, hvad der staaar i den sidste Kommissionsbetænkning, og maaske ogsaa en lille Smule paa, hvad der ikke staaar i den; det skal man nemlig ogsaa undertiden tage Hensyn til.

Forinden jeg gaar over til en Undersøgelse af Betænkningen, vil jeg dog sige, at jeg mange Gange har benyttet det fortrinlige Værk om Ringkøbing Fjords Udløb, der blev afgivet af Kommissionen den 14. November 1900. Jeg har benyttet det Gang efter Gang, gennemgaaet Partier af det o. s. v. Selv om der nu var en æret Taler; jeg kan ikke en Gang huske, hvem det var, som i Gaar gik mig i Bedene, idet han fremhævede Slutningen, skal jeg anføre det Sted, hvor den store Havnekommission, der, saa vidt jeg ved, arbejdede i 3 Aar, sammendrager de Opfættelser og Oplysninger, Kommissionen havde faaet om denne Sag. I disse faa Ord, som jeg med den ærede Formands Tilladelse vil have Lov til at citere endnu en Gang, siges der: „Tilvebringelsen af et aabent Udløb direkte fra Fjorden til Havet maa Kommissionen derfor af Hensyn til Landbrugets Interesser bestemt fraaade, fordi et saadant Udløb vilde give Anledning til Oversvømmelse af Engene til meget ubelejlige Tider, uden at den Sænkning af Fjordens Vandspejl, der til andre Tider vilde kunne naas, saaledes som det ovenfor er paavist, vil kunne fri Engene for de Oversvømmelser, som de nu under regnfulde Perioder i Sommer-tiden lide af“. Der er her ingen „nogle“ og ingen „andre“, det er enstemmigt, og der er ingen Slinger i Valsen, som man siger. Alle ere enige om dette, at udfor